

[Chr. R. Christensen.]

det, afhænger af loven om opgave- og byrdefordelingen, men denne ændring her forbereder det jo i hvert fald i væsentlig grad.

Hidtil har det desværre været sådan, at amterne har været på sultekur med hensyn til opgaver. Det var jo blevet sådan, at vi var nået ned til, at amterne i virkeligheden kun havde to problemer at slås med, at arbejde med, nemlig sygehusvæsenet sammen med købstæderne og en del af vejvæsenet. Jeg håber og forventer, at den kommunalreform, vi nu arbejder med, vil give amterne væsentlig større og væsentlig flere opgaver med sygehusvæsen, med sundhedsvæsen, med undervisningsvæsenet, navnlig de højere skoler, med biblioteker, med socialforsorg og med vejbygning. Kan vi nå dertil, synes jeg, det er et stort skridt.

For mig er det vigtigste i lovforslaget altså, at vi fremmer decentraliseringstanken, men man gør det også på en sådan måde, at man i videste omfang undgår det, som var faren ved hele reformen, at man skulle få amter, der bestod af sådanne kommuneenheder, at en enkelt kommune kunne få en næsten dominerende indflydelse i amtet. Vi har fået amter af en sådan størrelse, at der i hvert fald kun et enkelt sted vil være fare for det, nemlig i området omkring Århus, og også her synes jeg, man har nået en del, selv om man ikke kan sige, at alt er opnået.

Der kan være delte meninger om enkeltheder i dette lovforslag, navnlig delte meninger om, at man flytter nogle kommuner fra det ene område til det andet område; det afhænger naturligvis i høj grad af øjnene, der ser. Det er ting, jeg mener, vi kan drøfte i udvalget, og som vi må se at finde en løsning på, således at vi opnår den størst mulige tilfredshed og gode indflydelse.

Må jeg om Sønderjylland kun sige, at dér har lovforslaget jo gjort noget, som man næsten aldrig har turdet vove før, nemlig at bryde den gamle Kongeågrænse. Nu har vi snart passeret 50 år siden genforeningen, og vi har holdt den sønderjyske landsdel som et område for sig. Jeg kan ikke andet end sige, at jeg tror, det er sundt, at man nu flytter grænsen og siger, at det er andre tanker, der skal skille og samle, end netop den gamle Kongeågrænse, som har sin historiske værdi og betydning, men som jo

alligevel ikke gerne skulle have nogen videre betydning fremover.

Jeg er klar over, at det har voldt store vanskeligheder at få det indrettet sådan, at man kunne få lige folkerige, lige store amter befolkningsmæssigt, i det folkefattige Nordvestjylland og i det folkerige Østjylland ved Århusegn. Jeg synes, man har nået et skridt i den retning, at man i hvert fald har nogenlunde det samme befolkningstal, selv om områderne i sig selv er meget forskellige.

Lovforslaget indfører for så vidt et nyt begreb i lovgivningen, nemlig et bistandsudvalg, et udvalg på 17 medlemmer, der skal bistå amterne ved overgangen fra det nuværende system til det fremtidige. Vi er jo ikke ukendt med den slags udvalg. Vi kendte det, da man sammenlagde de gamle kommuner til større kommuner, og vi må sige, synes jeg, at disse udvalg har virket ganske overordentlig tilfredsstillende. De har været værdifulde. De har i virkeligheden været nødvendige for at foretage disse sammenlægninger, og de har navnlig været nødvendige af hensyn til den udgiftsfordeling, som man må have gennemført i overgangsårene. Spørgsmålet er så — det er jo kun en enkelthed, en detalje — om 17 medlemmer er det rigtige tal, og om det overhovedet skulle være nødvendigt i loven at fastsætte et bestemt tal. Fra visse sider har man været inde på den tankegang, at man måske godt kunne afpasse udvalgene lidt efter forholdene og give dem en størrelse, der svarede til den størrelse, de kommende amtsråd vil få, nemlig maksimalt 25.

Må jeg i forbindelse hermed sige, at man har jo, efter at vi vedtog inddelingsloven for halvandet år siden, ude i områderne drøftet, om de 25 medlemmer, som vi fastsatte for amtsrådene, var det rigtige. Jeg skal ikke nægte, at bl. a. i det amtsråd, jeg har den glæde at være medlem af, har man rejst tanken om et medlemstal på 35. Jeg kan da meget vel se, at det kan blive vanskeligt at opnå en rimelig repræsentation fra alle egne af de store amter, som vi nu får, med 25 medlemmer, og det er beklageligt, hvis vi ikke kan få det. Men for mig står det altså sådan, at det at få et arbejdsdygtigt råd er det væsentligste i sagen, og jeg har nu den opfattelse, at jo større man laver et råd,